

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Administrativen sad Sofia-grad (Bolgarija) 25. februarja 2010 – Enel Maritsa Iztok 3 proti direktorju direktorata „Izpodbijanje in upravljanje izvršb“ pri centralni upravi nacionalne agencije za prihodke

(Zadeva C-107/10)

(2010/C 134/30)

Jezik postopka: bolgarščina

Predložitveno sodišče

Administrativen sad Sofia-grad

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Enel Maritsa Iztok 3

Tožena stranka: Direktor direktorata „Izpodbijanje in upravljanje izvršb“ pri centralni upravi nacionalne agencije za prihodke

Vprašanja za predhodno odločanje

Ali je treba člen 18(4) Direktive Sveta z dne 17. maja 1977 o usklajevanju zakonodaje držav članic o prometnih davkih – Skupni sistem davka na dodano vrednost: enotna osnova za odmero (77/388/EGS) ⁽¹⁾ in člen 183(1) Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost ⁽²⁾ razlagati tako, da v okoliščinah postopka v glavni stvari dovoljujeta:

1. da se na podlagi spremembe zakona, katere cilj je boj proti davčnim utajam, podaljša rok za povračilo davka na dodano vrednost vse do sprejetja odločbe o davčnem nadzoru, ker je bil v 45 dneh od dneva oddaje davčnega obračuna začet davčni nadzor pri zadevni stranki, ne da bi se za to obdobje dolgovale obresti za znesek, ki ga je treba povrniti, če so istočasno podane te okoliščine:

- (a) pred to spremembo je potekel zakonsko določen rok 45 dni za povračilo, ne glede na začetek davčnega nadzora pa bi začele teči obresti za znesek, ki ga je treba povrniti;

- (b) pri davčnem nadzoru je bila ugotovljena pravilnost izkazane zneska povračila davka;

- (c) edina pravna možnost, ki jo ima davčni zavezanec, da skrajša ta rok, je predložitev varščine v obliki denarja, državnih vrednostnih papirjev ali nepogojne in nepreklicne bančne garancije za določeno obdobje v znesku, ki se mora povrniti;

2. da se predvidijo rok za povračilo davka na dodano vrednost, ki traja 45 dni od dneva oddaje davčnega obračuna za ta davek, pravna možnost zadržanja njegovega teka in posledično tudi njegovo podaljšanje zaradi odredbe o davčnem nadzoru, do katere je prišlo med tem rokom, če davčno obdobje za obračun tega davka znaša en mesec;

3. da se povračilo davka na dodano vrednost izvede v obliki odločbe o davčnem nadzoru, s tem da se znesek, ki ga je treba povrniti, pobota z dolgovanim davkom na dodano vrednost, ki je določen v isti odločbi, in drugimi davčnimi dolgovi kot tudi državnimi terjatvami za različna davčna obdobja in obrestmi, ki se za te zneske natečejo vse do dneva sprejetja odločbe o davčnem nadzoru, če je bila pri davčnem nadzoru ugotovljena pravilnost zneska povračila davka in če so istočasno podane te okoliščine:

- (a) v postopku davčnega nadzora začasno zavarovanje prihodnjih terjatev države, ki bi lahko bile ugotovljene med postopkom sprejetja odločbe o davčnem nadzoru, ni bilo odobreno;

- (b) pobot s terjatvami države v nacionalnem zakonu ni predviden kot sredstvo za prisilno izvršbo ali kot ukrep zavarovanja;

- (c) roki za izpodbijanje in prostovoljno plačilo pobotanih glavnih zneskov in obresti se niso iztekli, ker so bili določeni z isto odločbo o davčnem nadzoru, del teh zneskov pa se je tudi izpodbijal pred sodiščem;

4. da država, ko je bila ugotovljena pravilnost zneska povračila davka, izkazanega v davčnem obračunu, pobot z davčnimi dolgi, ki so določeni s to odločbo, za obdobja pred oddajo davčnega obračuna skupaj z obrestmi teh dolgov, opravi na dan sprejetja odločbe o davčnem nadzoru namesto na dan obračuna davka, pri čemer med zakonsko določenim rokom za povračilo zneska ne dolguje obresti, odmerja pa obresti za pobotane davke od dneva oddaje obračuna do sprejetja odločbe o davčnem nadzoru.

⁽¹⁾ UL L 145, str. 1.

⁽²⁾ UL L 347, str. 1.

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Tribunale Ordinario di Venezia (Italija) 26. februarja 2010 – Ivana Scattolon proti Ministero dell'Università e della Ricerca

(Zadeva C-108/10)

(2010/C 134/31)

Jezik postopka: italijanščina

Predložitveno sodišče

Tribunale Ordinario di Venezia

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Ivana Scattolon

Tožena stranka: Ministero dell'Università e della Ricerca

Vprašanja za predhodno odločanje

- Ali je treba Direktivo Sveta 77/187 ⁽¹⁾ in/ali Direktivo Sveta 2001/23/ES ⁽²⁾ z dne 12. marca 2001 ali drugo upoštevno zakonodajo Skupnosti razlagati tako, da se lahko uporablja za položaj, v katerem država od lokalnih organov (občin in pokrajin) prevzame osebje, odgovorno za pomožne storitve čiščenja in vzdrževanja državnih šolskih stavb, če država zaradi prenosa kot pravna naslednica ne vstopi samo v dejavnosti in razmerja z vsem osebjem (hišniki), ampak tudi v pravna razmerja, ki izhajajo iz podjemnih pogodb, sklenjenih z zasebnimi podjetji za zagotavljanje teh storitev?
- Ali je treba neprekinjeno nadaljevanje zaposlitve, določeno v členu 3(1), prvi pododstavek, Direktive 77/187 (ki je bila skupaj z Direktivo 98/50/ES ⁽³⁾ prenesena v Direktivo 2001/23/ES), razlagati tako, da se pri količinski opredelitvi

prejemkov, ki so pri pridobitelju povezani z delovno dobo, upoštevajo vsa leta, ki so jih dopolnili prevzeti delavci, vključno z dopolnjenimi v okviru zaposlitve pri odsvojitelju?

- Ali je treba člen 3 Direktive 77/187 in/ali direktivi Sveta 98/50/ES z dne 29. junija 1998 in 2001/23/ES z dne 12. marca 2001 razlagati tako, da med pravice delavca, ki se prenesejo na pridobitelja, spadajo tudi ugodnosti, ki jih je delavec pridobil pri odsvojitelju, kakršna je dopolnjena delovna doba, če so z njo – v kolektivni pogodbi, ki velja pri pridobitelju – povezane pravice ekonomske narave?

- Ali je treba splošna načela veljavnega prava Skupnosti – ki se nanašajo na pravno varnost, varstvo legitimnih pričakovanj, enakost pravnih sredstev, učinkovito sodno varstvo, pravico do neodvisnega sodišča in, splošneje, na pravico do poštenega sojenja, določena v členu 6(2) Pogodbe o Evropski uniji (kakor je bil spremenjen s členom 1(8) Lizbonske pogodbe in na katerega se sklicuje člen 46 Pogodbe o Evropski uniji) v povezavi s členom 6 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svobod, podpisane v Rimu 4. novembra 1950, ter s členi 46, 47 in 52(3) Listine o temeljnih pravicah Evropske unije, razglashene v Nici 7. decembra 2000, kakor so bili vključeni v Lizbonsko pogodbo – razlagati tako, da nasprotujejo avtentični razlagi, kakršno je po zelo dolgem obdobju (5 let) sprejela italijanska država in ki se razlikuje od besedila določbe, ki jo je treba razložiti, ter je v nasprotju z ustaljeno razlago sodišča, pristojnega za zagotavljanje enotne razlage in uporabe prava, pri čemer gre tudi za določbo, ki je pomembna za odločitev v sporih, v katerih je Italija udeležena kot stranka v postopku?

⁽¹⁾ UL L 61, str. 26.

⁽²⁾ UL L 82, str. 16.

⁽³⁾ UL L 201, str. 88.

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Finanzgericht Düsseldorf (Nemčija) 2. marca 2010 – Zuckerfabrik Jülich AG proti Hauptzollamt Aachen

(Zadeva C-113/10)

(2010/C 134/32)

Jezik postopka: nemščina

Predložitveno sodišče

Finanzgericht Düsseldorf